

Вбираю промені тепла,
Всю легкість втоми.
Полтава в серці розцвіла
Опісля грому.
І Симона неспита путь,
І крайка правди.
Відшукувать правічну суть
Між листопадів.

* * *

Де коні п'ють тумани срібні з річки
І лепеха прошкує до саги,
У китицях очеретяних вічність,
Трипільський вітер входить в береги.
І млосно так достоту, і тривожно,
В долонях жита незбагненна суть.
Його на землю благодатну множиш,
Бо хліборобські душі, жорна тут
Всіма забуті, згук тисячолітній,
Потому – втома, а по втомі – гріх.
Триматися за рід свій, в ніч світити
І – якнайдалі від чужих доріг.
Воскресло жито, жниво, дідух сяє,
І мед у місці гусне-струменить,
До печі хліб бабусечка саджає,
Листочок ліг капустяний під спід.
Ці очі, що ніколи не осудять,
Це серце, що і там тебе простить.
І ручечки – пташата многотрудні,
І хусткою пов'язаний весь світ.
Така пречиста пісня бабці Марфи –
І найсмачніший паляниці дух.
Мені із неба щонеділі пахнуть,
Звільняючи від болю та осуг.